

ПРОТОКОЛ

№ 58

гр. Пловдив, 17.03.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Станислав П. Георгиев

Членове: Стоян Ат. Германов
Христо В. Симитчиев

при участието на секретаря Анна Д. Стоянова
и прокурора М. В. Б.

Сложи за разглеждане докладваното от Стоян Ат. Германов Въззивно гражданско дело № 20235000500095 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 10:00 часа се явиха:

Жалбоподател И. В. А., редовно призован не се явява, за него се явява **адвокат Т. М. Е.**

Жалбоподател П. на РБ, редовно призовани, явява се апелативния прокурор М. Б..

СТАНОВИЩА ПО ХОДА НА ДЕЛОТО

Адв. Е.: Да се даде ход на делото.

Прокурорът: Да се даде ход на делото.

Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА СЕ ДЕЛОТО

С Решение № 437/05.12.2022 г. по гр.д. 20215200100834 по описа за 2021 г. на Окръжен съд – П. е осъдена П. РБ, с адрес: град С., бул. ”В.” № 2, да заплати на И. В. А. с ЕГН - *****, с постоянен адрес: град П., ул. „Хр. С.“ № 20, сумата в размер на 35000- тридесет и пет хиляди лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от водено

срещу него наказателно производство по нохд № 857/2014 г. на СНС и внохд № 42/2017 г. на АСНС, за извършено престъпление по чл. 302, т. 1, пр. предпоследно във вр. чл. 301, ал. 1, пр. 2, алт. 2 от НК, по което е оправдан, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 13.12.2018 г. до окончателното плащане, както и сумата в размер на 130369.82-сто и тридесет хиляди триста шестдесет и девет лева и осемдесет и две стотинки, представляваща обезщетение за имуществени вреди под формата на пропусната полза от неполучено брутно трудово възнаграждение, вкл. нормативни добавки и допълнително материално стимулиране, от които ищецът е лишен за периода от 08.06.2011 г. до 21.01.2021 г., на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, ведно със законната лихва върху главницата от 130369.82 лева от датата на подаване на исковата молба - 13.12.2021 г. до окончателното плащане, както и сумата от 39726.58-тридесет и девет хиляди седемстотин двадесет и шест лева и петдесет и осем стотинки, представляваща мораторна лихва върху главницата от 130369.82 лева за периода от 13.12.2018 г. до датата на подаване на исковата молба - 13.12.2021 г., на основание чл. 86 от ЗЗД, като е отхвърлен иска за неимуществени вреди за разликата над присъдените 35000 лева до претендираните 70000-седемдесет хиляди лева, както и по иска за имуществени вреди за разликата над присъдените 130369.82 лева до претендираните 145824-сто четиридесет и пет хиляди осемстотин двайсет и четири лева, и по иска за мораторна лихва за разликата над присъдените 39726.58 лева до претендираните 112550.45-сто и дванадесет хиляди петстотин и петдесет лева и четиридесет и пет стотинки, като неоснователен. Осъдена е П. РБ да заплати на И. В. А. сумата от 3555.12-три хиляди петстотин петдесет и пет лева и дванадесет стотинки, от които: 10 лева за държавна такса и 3545.12 лева - адвокатско възнаграждение съразмерно на уважената част от исковете, представляващи разноси за настоящото производство, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ. Осъдена е П. РБ да заплати по сметка на Окръжен съд - П. разноси за вещо лице в размер на 187.37- сто осемдесет и седем лева и тридесет и седем стотинки, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ.

Против Решение № 437/05.12.2022 г. по гр.д. 20215200100834 по описа за 2021 г. на Окръжен съд – П. е постъпила въззивна жалба с вх.№ 8949/16.12.2022 г. от П. РБ (ПРБ). Решението се обжалва в осъдителните му

части. Счита се същото за неправилно, поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и че е необосновано. Твърди се, че неимуществените вреди претендирани от ищеца А. са недоказани. Заявява се, че ПРБ не е пасивно материалноправно легитимирана да отговаря за неблагоприятните условия в ареста в град П., като процесуалната легитимация в случая е на ГД „Изпълнение на наказанията“ към Министъра на правосъдието. Счита се също, че неправилно е осъдена ПРБ за причинените имуществени вреди от дисциплинарното производство и прекратеното служебно правоотношение на ищеца, като тук процесуалната легитимация да отговаря има МВР. Анализира се понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 от ЗЗД, цитира се практика на ВКС. Сочи се, че А. при условия на пълно и главно доказване не е доказал успешно твърденията си. Според този жалбоподател присъденото обезщетение от 35000 лева е завишено. Воденото срещу ищеца наказателно производство се е отличавало с фактическа и правна сложност, взетата МНО „Задържане под стража“ е била изменена в „парична гаранция“, а от 25.11.2013 г. е била изцяло отменена. Разумен е бил срокът на приключване на ДП – две години и пет месеца. По-продължителната част е била в периода на съдебната фаза, като тя не зависи от ПРБ. Не следва с така присъденото обезщетение за неимуществени вреди ищецът да се обогатява неоснователно. Според ПРБ съдът не е следвало безкритично да възприема събраните гласни доказателства, като сочи, че свидетелите са съпругата на ищеца, семейна приятелка и колега на ищеца, който е обвиняем и подсъдим по същото наказателно производство. Дадените от тях показания са били общи и неясни, с декларативен характер. Окръжният съд не е следвало да определя обезщетението за неимуществени вреди срещу ПРБ глобално, включвайки и претенциите свързани с лошите условия в ареста, като в жалбата се извършва позоваване на практиката на ВКС и ЕСПЧ, и се сочи, че реда за разглеждане на претенция за подобно обезщетение е чрез административните съдилища, съгласно специалния процесуален ред предвиден в чл. 203 и сл. от АПК. Във връзка с обжалването на присъденото обезщетение за имуществени вреди анализира дисциплинарното производство спрямо ищеца, което е довело до прекратяване на служебното му правоотношение. Според жалбоподателя МВР не е поставено в условия на обвързана компетентност и няма нормативно задължение при повдигнато обвинение спрямо А. да го уволнява,

още повече, че съществува презумпция за невиновност до влизане 2 в сила на осъдителна присъда спрямо ищеца. ПРБ не е била участвала в дисциплинарното производство, няма отношение към същото, като липсва причинно-следствена връзка между претендирани вреди с нейни действия или бездействия. Моли първоинстанционното решение да бъде отменено, като предявените искове бъдат отхвърлени, алтернативно присъдените обезщетения да бъдат намалени. Няма доказателствени искания.

Не е подаден в законния срок изричен отговор на така внесената от ПРБ въззивна жалба.

С вх.№ 1047/01.02.2023 г. е депозирана въззивна жалба от И. В. А.. Решението на ПзОС се обжалва в отхвърлителната част, а именно над присъдената сума от 35000 като обезщетение за неимуществени вреди до претендираната сума в размер на 70000 лева. Твърди се, че в тази част решението на окръжния съд е неправилно, като постановено в противоречие с материалния закон и процесуалните правила. Описва се подробно фактическата обстановка по воденото срещу ищеца наказателно производство, както и относно дисциплинарното производство против него и водените административни дела пред Административен съд – П. и Върховен административен съд. Излагат се подробни доводи свързани с нарушение на материалния закон, а именно относно размера на обезщетението. Анализира се понятието „справедливост“ по чл. 52 от ЗЗД. Изяснява се есенциалната му корелация с етичната категория справедливост, като екзистенциално се излагат концептуалните му аспекти с оглед етичната еманация и крайна цел на правосъдието. Извършват се позовавания на практика на ВКС и ЕСПЧ. Цитират се конкретни произнасяния с актове на ВКС относно претърпени репутационни щети, каквито се твърди да са нанесени с оглед социалния и професионалния статус на ищеца като младши автоконтрольор. Извършва се съпоставяне с актуалните МРЗ към момента на увредата в цитираните актове на ВКС. Твърди се, че ПзОС е извършил съществено процесуално нарушение като не е допуснал искана съдебно-психологична експертиза. В така внесената въззивна жалба, ищецът взема отношение към въззивната жалба на ПРБ, като смята, че следва да бъде дадена вяра на разпитаните свидетели, които имат непосредствени впечатления от състоянието му; счита, че именно провежданото от ПРБ разследване е довело до: дисциплинарното

производство спрямо него; че именно то е довело до задържането му под стража в изключително лоши условия на ареста в П.; че ПРБ е отговорна за внасянето на наказателното производство (ДП) в съда, а оттам и за продължителността на целия наказателен процес, включително и съдебната му фаза; че заключението на ВЛ по ССЕ е доказало размера на щетите, произлезли от отстраняването от длъжност на ищеца поради действията на ответника. Моли за отмяна на първоинстанционното решение в отхвърлителната му част. Претендира разноски. Има доказателствено искане по чл. 266, ал. 3 от ГПК, а именно допускане на поискана своевременно с ИМ СПЕ по въпроси, посочени в жалбата.

По така внесената въззивна жалба от А. не е постъпил в срок отговор от ПРБ.

Прокурорът: Жалбата на ищеца я считам за неоснователна и я оспорвам.

Поддържам нашата въззивна жалба. Нямам доказателствени искания.

Адв. Е.: Поддържам жалбата и оспорвам жалбата на Прокуратурата.

Поддържам искането за назначаване на СПЕ. Същото е заявено своевременно с исковата молба в подкрепа на твърденията на ищеца. С определението си окръжният съд не е изложил мотиви за недопускане на това доказателствено искане. Считам същото за основателно към настоящия в хипотезата на чл. 266 ал. 3 от ГПК.

Прокурорът: Моля да приемете искането за неоснователно.

Независимо, че е било направено пред окръжния съд, не са налице условията на чл. 266 ал. 3 от ГПК. Аргументите ми за това са следните:

На първо място се иска проверка на един период, отдалечен с около 12 години. И не смятам, че каквато и да е експертиза може да установи психологичното състояние за такъв период и доколко тази експертиза може да бъде обективна, която ще се базира на думи само на А..

На следващо място считам, че в нито един момент не се е твърдяла трайна продължителна промяна в психологичното състояние на ищеца. Освен това от 2021 г. той е на работа в редиците на МВР, за което се изисква по закон психологическа годност. В този смисъл считам, че искането за назначаване на такава експертиза е неоснователно и моля да го отхвърлите.

Съдът след съвещание констатира, че действително в исковата молба (л. 10 от първ. дело) ищецът е поискал назначаване на СПЕ с посочени три задачи. В своето определение по чл. 140 от ГПК първоинстанционният съд е приел, че допускането на тази експертиза е неоснователно, защото не се изисквали специални знания по отношение на така поставените задачи и тези обстоятелства биха могли да бъдат събрани с допуснатите на страната свидетели. Независимо, че в първо с.з. ищецът не е имал възражение по отношение на доклада, настоящият състав счита, че това искане не е преклудирано и че би следвало да бъде назначена такава експертиза, която би изяснила, независимо от това отдалечаване от времето, психологичното състояние на ищеца, с оглед твърдяната неимуществена вреда.

Настоящият състав обаче счита, че третият въпрос от задачата - повлияло ли е производството на личния, на социалния и на професионалния му живот - не е такъв, който да изисква специални знания, така че следва да се допусне експертизата по отношение на първите два въпроса, посочени и във въззивната жалба, при първоначален депозит 200 лева.

Ето защо, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДОПУСКА съдебно-психологична експертиза, която след като се запознае със състоянието на ищеца А., извърши съответни психологични изследвания и съобрази материалите по делото да отговори на следните въпроси: как се е отразило на ищеца в психо-емоционален аспект воденото срещу него досъдебно производство; в случай, че то е провокирало психоемоционален стрес, да бъдат определени неговите нива, въз основа на Скалата за измерване на психологическия стрес – PSM 25 (Lemyr-Tessier-Fillifn) и/или други подходящи психологични методи за измерване на нивата на стреса.

Определя първоначален депозит от 200 лева.

ОТЛАГА И НАСРОЧВА делото за 28.04.2023 г. от 10,10 часа.

Прокурорът: Копие от протокола моля да се изпрати на електронния адрес на Апелативна прокуратура - Пловдив.

Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

След подписване на протокола, копие от същия да се изпрати на електронния адрес на Апелативна прокуратура – Пловдив.

Протоколът изготвен в с.з.

Заседанието се закри в 10,10 часа.

Председател: _____

Секретар: _____